

OMA WITTE ROOS

Thijs Noorlandt

‘pling’ Een rood lampje wordt groen als papa een sleutelhanger tegen het slot houdt. Noa duwt met zijn volle gewicht tegen de zware deur. Heel langzaam glijdt de dikke deur open. ‘Wauw! Wat een knopjes!’

Papa loopt de radiostudio binnen. ‘Ga hier maar naast me zitten dan zal ik zo uitleggen hoe het werkt. Maar wel overal afblijven hoor, anders horen de luisteraars het meteen!’ Papa zet een kop koffie voor hemzelf en voor Noa een beker chocomel in de bekerhouders van het studiomeubel.

‘Ik ga even iets zeggen, als het rode lampje brandt, moet je stil zijn.’ Papa praat in de microfoon en vertelt iets over het lied dat te horen was. Het klinkt vrolijk. Vrolijker dan Noa zich voelt. Hij wilde al heel lang graag een dagje met papa mee naar de radio, maar vandaag was hij er liever niet geweest.

‘Kijk, deze schuif duw ik naar voren en dan gaat het lampje van mijn microfoon branden. En hier op het scherm zie je hoelang dit liedje nog duurt. Over 2 minuten en 10 seconden moet ik weer iets zeggen, anders wordt het stil en dat mag natuurlijk niet.’ Noa is gek op techniek en ondanks de knoop in zijn maag probeert hij alles zo goed mogelijk te onthouden.

Papa's mobiel licht op. 'Ah, mijn gast is er, ik ga hem even ophalen, blijf jij rustig zitten en overal blijven hoor!

Papa loopt de studio uit en sluit de studio met een 'pling' weer af. Noa kijkt naar de vier schermen.

Op het scherm aan de linkerkant staan allemaal appjes van luisteraars die laten weten dat ze lied mooi vinden of reageren op een nieuwsbericht dat ze net hoorden.

Dan ziet Noa iets op het scherm aan de andere kant. Een zoekvakje met daarin de titel van een liedje. Langzaam gaat hij met de aanwijzer van de muis naar het zoekvakje en tikt een paar woorden in. Enter. Daar verschijnt het lied dat hij vanmiddag met zijn zus gaat zingen. Hij kent het goed, maar het zou fijn zijn om het nog een keer te oefenen. Als hij nu de derde schuif omhoog doet, klinkt het lied. Maar dan horen de mensen die naar papa's programma luisteren het ook, dus dat kan niet.

Opeens klinkt er een lange piep toon bij de deur. Noa loopt er heen. Het lampje van het slot knippert snel achter elkaar oranje. Piep piep pieeeiiuuwwwp het geluid sterft weg, terwijl het lampje uitdooft.

Noa voelt aan de deurklink, maar daar is geen beweging in te krijgen. Hij loopt terug naar het scherm. Over veertig seconden is het lied afgelopen.

Aan de andere kant van de deur klinkt gebonk. Noa loopt naar de deur en legt er zijn oor tegenaan. Heel in de verte hoort hij papa's stem. 'Noa! Niks aan de hand de batterij is leeg... duurt paar minuten!'

Noa loopt terug naar de mengtafel. Nog tien seconden. Hij heeft een droge mond en neemt snel een slok van zijn chocomel. Doordat hij te snel drinkt, verslikt hij zich en hoest een paar keer hard.

Als de laatste toon van het lied klinkt, weet Noa dat hij geen keus heeft. Hij trekt de microfoon naar zich toe en duwt het schuifje naar voren. De rode lamp gaat aan.

'Hallo allemaal, ik ben Noa. Mijn papa werkt hier, maar hij staat buiten de studio omdat de batterij van het slot leeg is. Dus daarom praat ik maar even met jullie. Ik weet niet zo goed hoe alles werkt, maar ik zie wel jullie berichtjes.'

Noa kijkt naar het linker scherm. 'Ik zal even iets over mezelf vertellen. Ik hou van voetbal en zit er ook op. Ik ben middenvelder en mijn beste vriend is Sem. Ik zit in groep zes in de klas van Juf Jolanda. Die is wel lief, maar wordt superstreng als we niet luisteren.'

'pling' 'Oh wat leuk een appje van Marja. Ze zegt hoi Noa en vraagt waarom ik niet op school ben.' Noa slikt en is even stil.

‘Hoi Marja. Ik ben niet op school vandaag omdat we straks de begrafenis van mijn oma hebben. Ze is 86 jaar geworden en we noemden haar altijd oma Witte Roos. Dat zijn haar lievelingsbloemen. Ik moet natuurlijk zeggen waren haar lievelingsbloemen. En met haar witte krulharen vonden we haar zelf ook op een witte roos lijken. We wilden er ook één kopen vanmorgen voor op het graf, maar er was nog geen bloemist open voordat we hierheen gingen. Papa zei dat we er later wel eentje gaan brengen.

‘pling’ ‘Een berichtje van Arthur. Wat leuk dat we jou nu via de radio horen. En wat verdrietig van je oma.’

Noa haalt snel zijn mouw langs zijn ogen en veegt een paar tranen weg. Gelukkig ziet niemand dat door de radio.

‘Dank je Arthur. Ze was al een hele tijd ziek maar het is heel verdrietig ja. Ik ga haar heel erg missen en ook de zandkoekjes die ze altijd maakte.’

Snel neemt Noa weer een slok chocomel. De appjes stromen binnen en Noa leest er nog wat voor. Het zijn allemaal lieve berichtjes en Noa hoort hoe zijn stem steeds meer gaat trillen. ‘Nou ik ga even kijken waar de andere knopjes voor zijn.’

De eerste schuif die hij omhoog doet zorgt ervoor dat er een lampje op de microfoon van de gast gaat branden.

De derde schuif start een applaus in. 'Nou bedankt voor het applaus,' zegt Noa gevat en hij moet als echte DJ hard lachen om zijn eigen grapje. Bij de vierde schuif begint er een liedje te spelen. Noa laat die schuif open staan en leest snel in de appjes. Er is ook een appje van papa binnen gekomen.

'Noa, wat doe je dat goed! Blijf maar lekker praten hoor, dat vinden de mensen leuk. We hebben het goede batterijtje even niet liggen, maar iemand is naar de winkel aan het rennen om er eentje te halen. Het duurt nog tien minuten.'

Als het liedje is afgelopen schuift Noa zijn microfoon weer open. 'Nou, mijn vader is er nog steeds niet. Ik vind dat ik nu wel zijn salaris voor vandaar verdient heb. Ik wil graag nog een liedje draaien omdat mijn oma die heel mooi vond. En dit lied heb ik ook uitgekozen om vanmiddag in de grote kerk van Apeldoorn met alle mensen te zingen in de dienst. Het gaat over de mensen die we missen en ik denk dat best veel mensen dat hebben.'

‘pling’ De zware deur glijdt open en papa komt binnen. Noa ziet de tranen in zijn ogen staan. Zijn vader tilt hem op in een warme omhelzing.

‘Goed gedaan jongen en mooi wat je over oma vertelde. Wil je nog even afscheid nemen van de luisteraars en vertellen dat ik het weer overneem?’

Noa knikt. ‘Nou lieve mensen, dat was dus de mensen die we missen van Sela. En ik heb nog het laatste nieuws voor u, mijn papa heeft de batterij van de studio weer vervangen dus hier komt hij weer, dan ga ik mijn chocolademelk verder drinken. Nog bedankt voor de lieve appjes!’

Terwijl papa de uitzending verder presenteert, blijven er mensen reageren om Noa een hart onder de riem te steken. Hij probeert de appjes te beantwoorden, maar dat lukt niet allemaal zo veel zijn het er.

Als de uitzending is afgelopen, rijden Noa en papa naar Apeldoorn voor de begrafenis van oma. Op de parkeerplaats staan mama en zijn zus op ze te wachten. Er komt een mevrouw met een grote bos witte rozen op Noa afgelopen. ‘Ben jij Noa?’

Noa knikt. ‘Ik hoorde je op de radio vertellen over oma witte Roos en vond dat je het prachtig deed. Deze zijn voor jou, voor op het graf van je oma.’